

Marjan Tomšič

Katka in Bunkec

Marjan Tomšič (1939), po izobrazbi slavist, piše prozo z znanstvenofantastičnimi motivi, taka je npr. zbirka novel *Veter večnosti* (1989). Pogosto posega po magičnih in folklornih motivih s Krasa, npr. v romanih *Šavrinke* (1986, 1991), *Zrno od fermentona* (1993, 2004) in *Oštrigeca* (1991). Zbira tamkajšnje ljudsko izročilo, npr. v *Noč je moja, dan je tvoj*. Med mladinskimi deli so znana še dela *Super frače* (1988), *Zgodbice o kačah* (1996), *Frkolini* (1998), *Katka in Bunkec* (2000), *Martova velika junaštva* (2001), *Kar je moje, je tudi tvoj* (2004). Ustvarja radijske igre, drame, scenarije za kratke risanke in drugo.

Dejavnosti pred branjem

- Otroci niste vedno samo vesela bitja. Mnogokrat vas marsikaj žuli in teži. Pripovedujte, kdaj ste žalostni. Kako se počutite takrat? Kako se obnašate? Se s kom pogovarjate o svoji žalosti?
- Kaj pa, če takrat nimate ob sebi nikogar? Vam lahko pomaga v težavah tudi skrivni, domišljjski prijatelj? Kako si ga predstavljate? Opišite ga.

Očka me je peljal v slaščičarno in tam mi je predstavil svojo prijateljico. Ni mi bila všeč. Niti malo ne. Mamica je dosti lepša od nje. Očka je rekel: Zakaj pa tako grdo gledaš? In tista teta je rekla: Katkica, boš sladoleđ? Jaz sem odkimala. In ona je spet rekla: Katkica, boš tortico? Ne! sem zakričala in zbežala ven. Oba sta tekla za mano in me klicala. Jaz pa se nisem ustavila.

Potem sem šla v šolo. Pa nisem prišla do šole. Bunkec je rekel: A se greva potepat? Ja, sem rekla. In sva se šla potepat.

Prišla sva na en hrib. Tu ni bilo nobene hiše, le trava in visoka drevesa. Zgoraj pa beli oblaki.

Bunkec je vprašal: A se greva vozit z oblaki? Veselo sem pokimala. In sva se šla. Ne, nisva šla. Kar tako sva se dvignila. To je naredil Bunkec. Pogledal je gor, rekel je: Čilibu-čiliba! In že sva sedela na velikem, belem oblaku. Potipala sem ta oblak. Vata, sem rekla. Oblak je bil kakor vata. Bunkec je prikimal. Vata, vata. Valjala sva se po njej, se prekopicavala in se na ves glas smejala.

Bunkec je zaklical: Skoči na tisti oblak, ki je tam spodaj! Ne, sem rekla jaz. Skoči, če ti rečem! je silil Bunkec. On je skočil, letel po zraku, in jaz sem tudi skočila. Letela sva, letela ko dve žogici. Žlufffl in sva že na spodnjem oblaku.

Katka preživlja težko ločitev staršev, zato piše knjigo, na pomoč pa ji priskoči tudi Bunkec. Deklico tolaži in ji pomaga v njenih stiskah. Kdo je Bunkec, boste ugotovili ob branju odlomka iz Tomšičeve oz. Katkine prvoosebne pripovedi.

Bunkec pa spet: Katinka, skoči na onega tam zgoraj! Jaz: Bunkec, bom! In hop in hop in hooop! Pa sva že na zgornjem oblaku in potem na še bolj zgornjem in še na bolj bolj zgornjem. Na najbolj bolj zgornjem.

Katinka, joj, joj! se je nenadoma hudo prestrašil Bunkec. Glej, glej, tam! Jaz pogledam in tam je bila ena velikansko velika ptica. Požrla me bo! je zastokal Bunkec. Tudi mene, sem kričala.

